

ejendomme, hvor jeg vil sige, at jeg vil fraråde, at man laver badeværelser på den facon, for de vil typisk ikke kunne holde i den afskrivningsperiode, som man normalt lægger ind i byfornyelseslånene. Det vil jeg i virkeligheden ikke kunne hverken påstå eller få be- eller afkræftet på nuværende tidspunkt, men først om 20-30 år.

Men i hvert fald, med hr. Knud Erik Hansens viden vil han også kunne give mig ret i, at de badeværelser, man eksempelvis lavede derude, sandsynligvis ikke vil kunne holde i den tidsramme, som man normalt laver byfornyelse for.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Det var ikke for at tage det konkrete projekt, for så bliver det en lang diskussion, men det var mere princippet, man anvendte ved »Sorte Hest«, som jeg syntes var vigtigt: at man så på, om der var dele af bygningen, som faktisk godt kunne genbruges. Og det synes jeg er et vigtigt princip at holde fast i.

Kirsten Jacobsen (FRI):

Der var en ting, som jeg synes vi måske ikke lige fik svar på fra boligministeren, og derfor vil jeg godt rejse det igen. Det er et problem, som jeg synes vi ser alt for meget.

Det er, at når man byforny, og når man så byforny til skrællen, eller hvad man nu skal kalde det, så opnår man jo altså så store byfornyelsesudgifter, at de oprindelige beboere tvinges væk fra deres kvarter.

Jeg kunne godt tænke mig at høre regeringens mening om, at man i stedet for dér, hvor beboerne selv er interesserede – jeg synes, det har været kedeligt mange steder, at man bare kører hen over beboerne, og byfornyelsesselskabet bestemmer, byfornyelsesselskabet sætter dagsordenen, og hele skramlet skal byfornys ned til mindste skrue, og så må de gamle beboere bare flytte et andet sted hen – at man dér simpelt hen også kunne forestille sig, at man byfornysede på den måde, at man sagde: Det primære ved byfornyelsen af den her ejendom eller det her kvarter er, at man sikrer installationerne, og at man sikrer tag og vinduer, at det er en sund ejendom, brandsikring osv., osv., hvorimod det ikke er sikkert, at alle beboerne har lyst til at få et nyt køkken og nye hårde hvidevarer, indbyggede garderobeskabe, og hvad der ellers følger med i dag, og at man på den

måde kunne holde byfornyelsesudgifterne nede.

Det var bl.a. det, Boligudvalget så, da vi var i Hamburg i sin tid. Det var noget af det, og det var faktisk ikke sådan, at man ikke kunne få det, jo, det kunne man godt få i byfornyelsen, ellers var det blot sådan, at så skulle lejerne være med til at finansiere det. Men der var altså mange beboere i en ejendom, som sagde: Vi er meget tilfredse med vores køkken, og vi kan egentlig godt lide, sådan som det er indvendigt hos os; det, vi er interesseret i, er, at vi får en sund ejendom, hvor der er et ordentligt tag, hvor der er nogle installationer osv. og varme osv., det er meget vigtigere for os. Derved kunne man også begrænse udgifterne.

Men jeg synes, at rent medmenneskeligt er det altså også et formål i sig selv at sikre, at folk, der har boet i et kvarter i 40 år, ikke skal hen, ja, her i Københavnsområdet, ud til Albertslund eller – nu kender jeg jo ikke engang områderne – Avedøre Mark eller et eller andet sted, hvis de hele deres liv har boet på Indre Nørrebro eller Indre Vesterbro. Og dér har jeg i hvert fald set i Aalborg Kommune, at hele den gamle vestby, hvor det var mindre lejligheder osv., er blevet et mondænt sted, hvor de højt-lønnede går hen, fordi man også har lagt lejlighederne sammen, hvorimod de med de små indkomster, de studerende, pensionisterne, er blevet sat uden for byen. Jeg synes, det er kedeligt, at man bruger offentlige midler til det, og det er i hvert fald kedeligt for dem, der har boet der og levet i det kvarter et langt, langt liv.

By- og boligministeren (Jytte Andersen):

Jeg tror, mange har oplevet en byfornyelsessag, sådan som fru Kirsten Jacobsen beskriver det; noget, som skulle være godt, noget, som skulle være dejligt for min lejlighed og for mit lokalområde, er blevet til noget, som jeg ikke kan genkende, hvor der er kommet en helt anden kultur ind, hvor der er kommet nogle helt andre mennesker ind.

Selv om der så er særlige regler i boligstøtte-loven, som sikrer, at man ikke mærker udgifterne, i hvert fald ikke de første 5 år, så er der en fremmedhed. Og det tror jeg faktisk er et vigtigt aspekt i forhold til, hvordan vi på den ene side kan lave en incitamentstruktur, hvor vi får mere ud af pengene, og på den anden side sikrer, at det også bliver lejerne, der igennem beboerdemokratiet reelt får lov til at bestemme, reelt får lov til at indgå i diskussionerne med byfor-